

спуствналъ той къмъ малката рѣкичка, която течала презъ полянката и се навелъ да пие вода. Но вжтре видѣлъ едно грозно арабче, което го гледало и му се смѣло. Разбралъ Ангелъ, че това е самъ той и отъ мжка заплакалъ. Сега чакъ разбралъ, защо всички странѣли отъ него. Плакалъ, плакалъ и заспалъ. И, както билъ заспалъ до самия край на рѣкичката, той се търкулналъ въ нея и цамбурналъ въ водата. Щомъ го видѣли русалкитѣ, които били на дъното на рѣкичката, плѣснали съ ржце и извикали:

„Какво черно дете! Хайде да го измиемъ!“

И тѣ веднага го взели и го изтрили така хубаво, че Ангелъ се свѣстилъ и отворилъ очи!

„Боже! Какво хубаво дете! Колко бѣло, колко красиво, какви чудни очи! Какви руси кждри! И кожата му, сякашъ, е цѣвнала роза! Хайде, да го пратимъ на небето при дѣдо Господа, да стане ангелъ. Хайде, хайде!

Русалкитѣ леко подигнали Ангела и хврѣкнали заедно съ него къмъ небето. Тѣ и не знаели, че малкото момченце, което водѣли при Господа, още на земята се казвало Ангелъ.

Илина Петрова

ПРОЛѢТНА КАРТИНА

Въ Борйсовата градина,
надъ бороветѣ, високо,
презъ облакъ мѣсецътъ мина
и взрѣ се въ мрака широко.
Надъ езерото застана,
лице си бледо огледа,
тамъ, гдето звучно фонтана
пилѣ капки въ безреда.
Въ алеи тъмни надзърна,
помилва грани смѣлчани
и съ погледъ тжженъ обгърна
далечни сини балкани

Ас. Калояновъ